

בזקף קטן – בכתבי היד: ט"א ט"ב ט"ד ט"ז, ס"א ס"ג ס"ט ס"ו, א"ב. ~ ובדפוסים: מק"ג, קסוטו, ברויאר.

בזקף גדול – בכתבי היד: ס"ה ס"ו ס"ז ס"א ס"ב ס"ג ס"ז. ~ ובדפוסים: רא"פ, רוו"ה, לטריס, גינצבורג, קורן.

במקף – בכתבי היד: ט"א ט"ב ט"ד ט"ז, ס"א ס"ג ס"ה ס"ו ס"ח ס"א ס"ב ס"ו ס"ז, א"ב א"ד א"ח א"י. ~ ובדפוסים: מק"ג, רא"פ, גינצבורג, קסוטו, ברויאר.

במונח – בכתבי היד: ס"ט, א"א א"ג א"ה א"ו. ~ ובדפוסים: רוו"ה, לטריס, קורן.

ל"ב כ': אֲתוֹת וּמִפְתִּיּים בְּאֶרֶץ־מִצְרַיִם / (אֲתוֹת וּמִפְתִּיּים בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם)

בקדמא מהפך מקף פשטא – בכתבי היד: ט"א ט"ב ט"ד ט"ז, ס"א ס"ג ס"ד ס"ה ס"ו ס"א ס"ב ס"ו ס"ז, א"א א"ב א"ג א"ה א"ו א"ח א"י. ~ ובדפוסים: גינצבורג, קסוטו, ברויאר.

בקדמא ואזלא מהפך פשטא – בכתבי היד: ס"ח. ~ ובדפוסים: מק"ג, רא"פ, רוו"ה, לטריס, קורן.

קטן, אם לא נתקיים אחד מן התנאים הנ"ל, התיבה תהיה מוטעמת בזקף גדול (טעמי המקרא בב"א ספרים עמ' 120 ואילך).

ובתיבת 'הֶמְלִינִי' יש תנועה בלתי מוטעמת ('מ') שרק לפנייה יש שווא (ה') שחטף פתח דיטו כשווא), אלא שהיא מוטעמת בגעיית שווא (עיין בטעמי המקרא עמוד 194 שזו געיה שאין לה קבע ולפעמים באה ולפעמים איננה באה, אך היא געית חובה ואין רשות לנקדן להשמיטה, שכן מסורת הנקדנים על סימונה בכתבי היד העתיקים אחידה היא כמעט בכל מקום), (כאן הגעיה מסומנת בכתב ובכ"י לנינגרד ובכ"י קהיר ובכ"י ששון, וגם ברוב כתבי היד הספרדיים), ולכן היא אמורה להיות מוטעמת בזקף קטן.

ומסתבר שסופרים רבים הטעומו בזקף גדול משום שלפי הכללים הפשוטים אכן תיבה זו אמורה להיות מוטעמת בזקף גדול, ובספרים המצויים לא היתה הקפדה גדולה על סימון הגעיות, וגם מסתבר שכלל זה שגם הגעיה משנה את ההטעמה חידשו ברויאר על פי ההטעמה והקפדת הגעיות שבספרים המדויקים. ולכן הטעמו סופרים רבים בזקף גדול ולא בזקף קטן. וכיוצא בזה ישנם מקומות נוספים בהם בספרים המדויקים מוטעם בזקף קטן מחמת הכלל הנ"ל, ובספרים אחרים מוטעם בזקף גדול (כגון: נְאֻתִּיָּסָה, בבראשית י"ב. כְּסָאָה, שמואל ב' י' ט"ו. הַטִּיבָה, מלכים א' ח' י"ח. נְהַלְקָה, שם ס"ב).

יג ובגליון ציין שכך מוטעם ברוב כתבי היד, ובספרים אחרים מוטעם 'אֲשֶׁר' במונח.

יד אמנם ההטעמה במק"ג אינה זהה לגמרי לשאר הספרים, שבמק"ג מוטעם 'אֲתוֹת וּמִפְתִּיּים בְּאֶרֶץ־מִצְרַיִם' בקדמא ואזלא מקף פשטא, ובשאר הספרים מוטעם 'אֲתוֹת וּמִפְתִּיּים בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם' בקדמא ואזלא מהפך פשטא.

טו הטעמים זקף גדול וזקף קטן הם תמורות הזקף, דהיינו שכח הפיסוק שלהם זהה לגמרי, ורק גיגונם שונה, וכיון שכוחם שווה, מה שקובע איזה משניהם יבוא אינו תלוי בתחביר הפסוק אלא רק בצורת המילה המוטעמת, משום שיש צורות שמתאימות יותר למנגינה אחת ויש שמתאימות למנגינה אחרת. ואלו הכללים מתי יבוא זקף קטן ומתי יבוא זקף גדול:

כאשר יבוא לפני הזקף טעם משרת, או טעם מפסיק שפסוקו קטן מהזקף (ומילא הזקף שולט על יותר מחיבה אחת), יבוא הטעם זקף קטן, משום שזקף גדול מוטעם רק כאשר הוא שולט על תיבתו בלבד.

כאשר הזקף שולט על תיבתו בלבד, ויש בתיבה תנועה בלתי מוטעמת שלפניה וגם לאחריה יש תנועה בלתי מוטעמת או שווא נע (כגון: וַיִּשְׁקֹב, וַאֲשַׁלֵּם), או שהתיבה מוטעמת בגעיית חובה (כגון: וְלֹהֲבָדִיל), התיבה תהיה מוטעמת בזקף